

Елин Пелин

Голям Сечко, Малък Сечко и
баба Марта

Голям Сечко, Малък Сечко и баба Марта – двама братя и една сестра – имали общо лозе. От него те изкарвали три бъчви вино – на всекиго по една.

Голям Сечко цял ден ходи, скита по калове, по студове, сняг го валя, вятър го духа и вечер се върне капнал от умора. Седне да си почине, хапне си, пийне си, каквото му е редът, че чашка, че двенки, че килце, че две – изпил си бъчвата с виното.

Малък Сечко – и той като братя си. По реките ходи, леда чуши, снега топи, порои отправя, горите чисти, гнезда за скорците готви, цял ден ходи нагоре-надолу, умори се, върне се вечер, хапне си, пийне си. Ха чашка, ха още една, че килце, че две – и той си изпил виното.

Тръгнат двамата братя на сватба, на кръщавка или някъде на гости и умират от срам, че нямат вино.

А пък бъчвата на баба Марта си стои в зимника непобутната – пълна-пълненичка.

Няма какво! Дватама братя решили да изпият вино-то на сестра си. Решили и го сторили. Днес тоя точно, утре она точно – и виното се свършило.

Дошла баба Марта, запретила ръкави, разшетала се да среща пролетта, както е прилично. Шетала, шетала, уморила се, седнала да си почине. Рекла да похапне, сетила се за винцето и рекла да си пийне.

Като отишла при бъчвата – що да види. В нея не останало ни капка. Дъгите й се разсъхнали, обръчите й се разслабили.

Разбрала баба Марта, че е ограбена от братята си, разсърдила се, разфучала се, леле-мале – насреща й се не излиза! Фучала, бесняла, кле-ла, викала, па седнала, та заплакала. Сълзи реки потекли от очите й.

Плакала, плакала, най-после се утешила.

– Ех, ако са го изпили, моите братя са го изпили, не са чужди хора я – казала тя и се засмяла.

Утешила се, но все пак й било мъчно и обидно, останала без винце и че братята я излъгали.

И всеки път, кога си спомни за това, тя се сърди и плаче, но ядът бързо й минава и тя пак се засмива.

КРАЙ

© 1908 Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5609>]